# YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
20 päivänä helmikuuta 1979 *

Asiassa 122/78,

jonka Tribunal administratif de Paris on ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla saattanut yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

**SA Buitoni**

vastaan

**Fonds d'orientation et de régularisation des marchés agricoles** (ranskalainen maatalouden markkinoinnin ohjaus- ja säätelyrahasto)

ennakkoratkaisun vienti- ja tuonti- sekä ennakkovahvistustodistusten järjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä maataloustuotteille annetun asetuksen (ETY) N:o 193/75 muuttamisesta 5 päivänä maaliskuuta 1976 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 499/76 (EYVL N:o L 59, s. 18) 3 artiklan pätevyydestä ja tulkinnasta,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti H. Kutscher, jaostojen puheenjohtajat J. Mertens de Wilmars ja A. J. Mackenzie Stuart sekä tuomarit A. M. Donner, P. Pescatore, M. Sørensen, A. O'Keeffe, G. Bosco ja A. Touffait,

julkisasiamies: F. Capotorti,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

kirjaaja: A. Van Houtte,

on antanut seuraavan

**tuomion**

1 Tribunal administratif de Paris on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle 22.3.1978 tekemällään päätöksellä ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla ennakkoratkaisukysymyksen vienti- ja tuonti- sekä ennakkovahvistustodistusten järjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä maataloustuotteille annetun asetuksen (ETY) N:o 193/75 muuttamisesta 5 päivänä maaliskuuta 1976 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 499/76 (EYVL N:o L 59, s. 18) 3 artiklan pätevyydestä ja tulkinnasta.

2 Ennakkoratkaisupyyntöä koskevasta päätöksestä käy ilmi, että pääasian valittaja oli antamansa vakuuden turvin saanut tuontitodistuksia tietylle määrälle kolmansista maista tulevia tomaattisäilykkeitä ja että se oli tuonut maahan kyseisen määrän todistusten voimassaoloaikana; ranskalainen interventioelin oli päätöksessään kieltäytynyt vapauttamasta vakuutta sillä perusteella, ettei pääasian kantaja ollut esittänyt interventioelimelle todistetta tuonnista asetuksen N:o 499/76 3 artiklassa säädettynä määräaikana.

3 Kantaja nosti kanteen päätöksestä kansallisessa tuomioistuimessa vedoten siihen, ettei asetuksen N:o 499/76 3 artikla ollut pätevä, erityisesti siksi, että se loukkasi suhteellisuusperiaatetta, ja korosti lisäksi, että kyseinen artikla oli vastoin yhteisön vakuusjärjestelmän päämääriä ja henkeä.

4 Näiden havaintojen perusteella kansallinen tuomioistuin on pyytänyt yhteisöjen tuomioistuinta antamaan ennakkoratkaisun edellä mainitun artiklan pätevyydestä ja tulkinnasta.

5 Se, että kansalliset interventioelimet antavat tuonti- tai vientitodistuksia, edellyttää 17.1.1975 annetun komission asetuksen N:o 193/75 nojalla vakuuden antamista, jonka tarkoitus on, kuten kyseisen asetuksen johdanto-osan kuudennesta perustelukappaleesta käy ilmi, tuonti- tai vientisitoumuksen täyttämisen takaaminen näiden todistusten voimassaoloaikana.

6 Kyseisen asetuksen 17 artiklan 2 kohdan säännöksistä käy ilmi, että vakuuden vapauttamisen edellytyksenä on todisteen esittäminen siitä, että tuontia tai vientiä koskevat tullimuodollisuudet on täytetty, mikä tapahtuu kyseisen artiklan 3 kohdassa määriteltyjen yksityiskohtaisten sääntöjen mukaan esittämällä sen viraston, jossa muodollisuudet on täytetty, leimalla varustettu todistuksen kappale no. 1.

7 Kyseisen asetuksen 18 artiklan 1 kohdan mukaan vakuus vapautetaan "heti kun 17 artiklan 2 ja 3 kohdassa tarkoitetut todisteet on esitetty".

8 Kyseisen asetuksen 2 ja 3 kohdan nojalla vakuus menetetään kokonaan, jos tuonnin tai viennin nettomäärä on vähemmän kuin 5 prosenttia todistuksessa tarkoitetusta nettomäärästä, mutta jäsenvaltiot voivat vapauttaa sitä osaa – joka on yhtä suuri tai suurempi kuin tämä prosentuaalinen osuus – tuotteista koskevan vakuuden, joista on esitetty 17 artiklan 2 ja 3 kohdassa tarkoitetut todisteet.

9 Asetuksen N:o 499/76 3 artiklassa lisätään asetuksen N:o 193/75 18 artiklaan 4 kohta, jonka mukaisesti vakuus menetetään, jos todisteita ei ole esitetty kuuden kuukauden kuluessa todistuksen viimeisestä voimassaolopäivästä, paitsi jos on kyse ylivoimaisesta esteestä.

10 Asetuksen N:o 499/76 johdanto-osan kolmannen perustelukappaleen sanamuodosta käy ilmi, että kyseinen säännös on annettu "hallinnollisten asioiden hoitamiseksi moitteettomasti".

11 Pääasian kantaja on erityisesti korostanut, että on vastoin suhteellisuusperiaatetta soveltaa samaa seuraamusta sekä silloin, kun tuontisitoumuksen, jonka takeeksi vakuus on annettu, täyttäminen laiminlyödään, että silloin, kun kyse on vain niiden todistusten esittämisen viivästymisestä, joilla osoitetaan, että sitoumus on asianmukaisesti täytetty.

12 Komissio esittää kirjallisissa huomautuksissaan, että asetuksen N:o 499/76 3 artikla on perusteltu siksi, että ennen sen antamista se määräaika, jonka jälkeen vakuus menetetään, vaihteli jäsenvaltioittain, mikä johti yritysten syrjivään kohteluun sekä vääristi vakuusjärjestelmää, jonka tarkoitus on antaa yhteisölle mahdollisuus markkinatilanteen tarkkaan seuraamiseen.

13 Tämän lisäksi oli tarve asettaa määräaika asian hallinnollisen käsittelyn lopulliselle päättämiselle.

14 Suullisessa käsittelyssä komissio kuitenkin korosti lisäksi sen tiedon merkitystä, joka tuonti- ja vientitodistusten järjestelmän yhteydessä saadaan niistä tuonnin ja viennin toteutumista osoittavista todisteista, jotka elinkeinonharjoittajat esittävät toimivaltaisille kansallisille toimielimille sen viraston, jossa muodollisuudet on täytetty, leimalla varustetun todistuksen kappaleen nro 1.

15 Itse asiassa komissio katsoo, että tämä on ainoa tapa, jolla kansalliset toimielimet ja niiden välityksellä yhteisön viranomaiset saavat tarkan tiedon todistuksiin perustuvien tuonti- ja vientitoimenpiteiden todellisesta lukumäärästä.

16 Suhteellisuuskysymyksen osalta on tarkasteltava sitä, vastaako asetuksen N:o 499/76 3 artiklassa säädetty, kyseisessä säännöksessä tarkoitettua todisteiden esittämiseen liittyvän määräajan noudattamatta jättämistä koskeva seuraamus sitä, mikä on tarkoituksenmukaista ja välttämätöntä halutun tavoitteen saavuttamiseksi.

17 Tässä yhteydessä on ensiksi huomautettava, että kuten asetuksen N:o 193/75 johdanto-osan kuudennesta perustelukappaleesta käy ilmi, vakuusjärjestelmän tarkoitus on taata vapaaehtoisesti tehdyn tuonti- tai vientisitoumuksen täyttäminen tätä tarkoitusta varten annettujen todistusten voimassaoloaikana.

18 Kuten on jo osoitettu, kyseisen sitoumuksen täyttämättä jättämisestä säädetty seuraamus on kyseisen asetuksen 18 artiklan 2 ja 3 kohdan nojalla olennaisilta osin suhteellinen siihen nähden, missä määrin sitoumus on jätetty täyttämättä.

19 Toisaalta asetuksen N:o 499/76 3 artiklassa, joka nojautuu "hyvään hallintotapaan", säädetään sekä määräaika näiden todisteiden esittämiselle että vakuuden täydellinen menetys kyseisen määräajan noudattamatta jättämisen seuraamuksena.

20 Tällaista kiinteää seuraamusta rikkomuksesta, joka on selvästi lievempi kuin sen sitoumuksen täyttämättä jättäminen, jonka takeeksi vakuus on nimenomaan annettu ja jonka laiminlyönnistä säädetty seuraamus on olennaisilta osiltaan suhteellinen, on pidettävä hyvän hallintotavan tavoitteen kannalta tuonti- ja vientitodistusjärjestelmän yhteydessä liian ankarana.

21 Vaikka ottaen huomioon todisteiden esittämisen viivästymisestä aiheutuvat haitat komissiolla oli oikeus säätää asetuksen N:o 499/76 3 artiklassa säädetty määräaika todisteiden esittämiselle, sen olisi pitänyt asettaa niille, joita

asia koskee, määräajan noudattamatta jättämisestä vakuuden täydellistä menetystä huomattavasti lievempi ja kyseisen kaltaisen laiminlyönnin käytännön vaikutusten kannalta asianmukaisempi seuraamus.

22 Vaikka hyvän hallintotavan kannalta on välttämätöntä, ettei asian käsittely jatku rajoituksetta, on kuitenkin huomautettava, että kyseisen määräajan noudattamatta jättäminen on poikkeuksellista, koska se on vastoin viejän tai tuojan – joka yleensä pyrkii siihen, että vakuus vapautetaan mahdollisimman pian – etua.

23 Tämän vuoksi kansallisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen on vastattava, että asetuksen N:o 499/76 3 artikla on pätemätön.

**Oikeudenkäyntikulut**

24 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneelle Euroopan yhteisöjen komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi.

25 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikuluista.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on ratkaissut Tribunal administratif de Paris'n 22.3.1978 tekemällään päätöksellä esittämän kysymyksen seuraavasti:

**Komission 5.3.1976 antaman asetuksen (ETY) N:o 499/76 3 artikla on pätemätön.**

Kutscher Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Donner Pescatore

Sørensen O'Keeffe Bosco Touffait

Julistettiin Luxemburgissa 20 päivänä helmikuuta 1979.

A. Van Houtte
kirjaaja

H. Kutscher
presidentti